

Magiker på Konsthallen

Jürgen Asp ställer ut på Konsthallen. Oljor, blyertsteckningar, akvareller och – sköldar. Många tekniker, skenbart många språk. Allt vittnande om stort kunnande och flyhänthet. Denna mångfald ger ett något splittrat intryck, men här finns ett kraftcentrum.

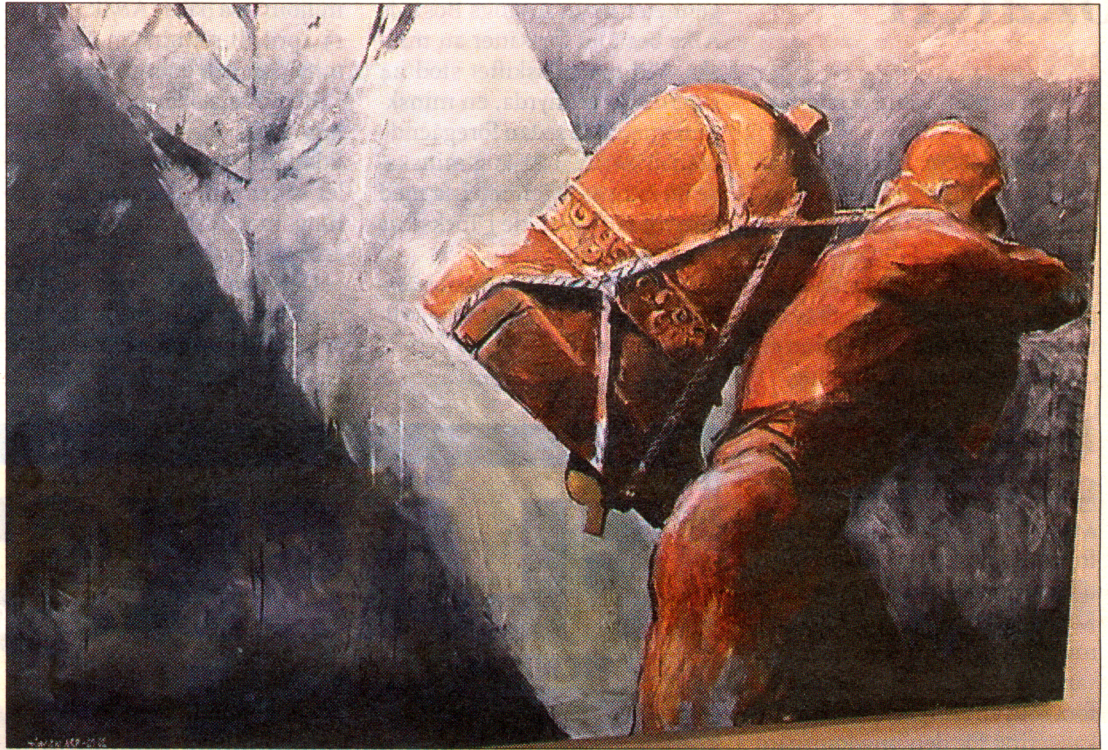
Ett par undanskymda teckningar erbjuder en ingång. De föreställer klippformationer av den sort som inte är ovanlig bland konstnärer med hemortsrätt i Bohuslän. De står i verklistan som "Bergskroki I och II".

Nu är det ju så att kroki vanligen avser ett skissartat avbildande av människan, oftast en aktstudie, en bild av en naken modell

"Kroki" leder alltså tanken till människoavbildning, bergen blir förmänskligade, kanske besjälade, om än inte porträtterade.

ANDRA besjälade föremål är de sköldar av kraftigt akvarellpapper, snören och vidjor, som erinrar om samiska schamaners trolltrummor eller kanske något afrikanskt instrument; Jürgen Asp är visserligen född i Stockholm men uppvuxen i Norrland och – i Liberia.

Vilka makter besvärjer man

BÖRDA. En klockbärare med sin övermänskliga börda i form av en kyrkklocka.

med sådana instrument? Trummorna tigger, men talar ändå, där på väggen. De både vakar över och lämnar ifrån sig sin hemlighet.

Jürgen Asp kallar dem sköldar, i så fall bräckliga i en praktisk försvarssituation, fast kanske hållbara nog att bära ett heraldiskt tecken. Denna heraldik undflyr oss emellertid, men talar likväl starkt.

Med dessa tankar närmar vi oss det halvdussin stora oljor som dominerar Konsthallen. Den största är en mäktig triptyk med en kraftig bergsformation, krönt av ett toppröse.

Ett altare vill man omedelbart se, eftersom bilden är inskriven i altarskåpets tredelning och därmed sakral till sin innebörd.

Strax intill ett par dansande figurer i djärva utsnitt, den första med en gest, som erinrar om Guds utsträckta hand i taket i Sixtinska kapellet, alltså en skapelseakt.

DEN andra dansören är en skapare, men med pensel i hand, kanske ett självporträtt. Härnäst en klockbärare med en övermänsklig börda, en jättelik bronsklocka på ryggen. Till sist en dramatisk landskapsbild med svart som dominerande färg.

Ovanför på balustraden fladdrar tre stora, grå fjärilar, till form och färg påminnande om de magiska sköldarna i rummet intill. De är inte bara dekorativa i sin färglösa brist på lättköpt

skönhet, men också bilder av själen, grekiskans psyke.

Så har Jürgen Asp skapat en ekokammare byggd för stark klang. Ett rum av utsagor om människans urplats i en med människan besläktad natur. Om vi har en själ så har stenen en sådan även.

Summan av denna mångfald blir att Jürgen Asp skriver in sig själv och sin konst i magikernas krets, där Paul Klee och Bengt Lindström sitter i varsin ände av Parnassen. Eller i ett värländskt perspektiv: Harry Moberg. Det gör Jürgen Asp rätt i.

ALLT DETTA och lite till kan ses till den 24:e dennes. Pass' på.

Sven Smedberg